

Sygn. akt I C 2001/21

(poprz. XIV C 708/20)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Piotr Szutenberg

Protokolant: sekretarz sądowy Dominika Merda

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2021 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko P. C.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz pozwanej P. C. kwotę 3.829,44 zł (trzy tysiące osiemset dwadzieścia dziewięć złotych czterdzieści cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty;

3. zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku na rzecz pozwanej P. C. kwotę 787,56 zł (siedemset osiemdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt I C 2001/21

UZASADNIENIE

1. *Stanowiska stron*

Pozwem z 25 listopada 2019 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej P. C. kwoty 19.035,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że w dniu 22 marca 2019 r. pozwana dokonała na zarejestrowanym koncie użytkownika w aplikacji mobilnej T. rezerwacji i wynajęła pojazd R. (...) o nr rej. (...). W trakcie korzystania z samochodu pozwana spowodowała wypadek do którego doszło na skutek znacznie przekroczonej prędkości. Zgodnie z regulaminem pozwana jest obowiązana do pokrycia powstałej szkody na podstawie punktu 61c, bowiem uszkodziła pojazd przekraczając dopuszczalną prędkość powyżej 30 km/h. Koszt naprawy wyniósł 19.035,68 zł. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uiściła należnej kwoty, a skierowane do niej wezwania do zapłaty okazały się bezskuteczne.

(pozew, k. 4-7)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 4 lutego 2020 r. referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty, k. 51)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwana zakwestionowała, by do wypadku doszło przy znacznie przekroczonej prędkości. Pomiar prędkości dokonany przez powoda wykonany został poza terenem zabudowanym z dala od miejsca kolizji. Do wypadku doszło przy prędkości 15-30 km/h poprzez uderzenie w lampę z uwagi na przebiegające przez jezdnię zwierzę. Tym samym, w ocenie pozwanej, w sprawie nie znajduje zastosowania powołany przez powoda punkt regulaminu, bowiem w chwili uszkodzenia pojazdu pozwana nie przekroczyła dopuszczalnej prędkości. Nadto pozwana zakwestionowała zakres szkód oraz wysokość kosztów naprawy pojazdu.

(sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 54-60)

Zarządzeniem z 20 lipca 2020 r. przewodniczący zobowiązał pełnomocnika powoda do wniesienia pisma przygotowawczego, w którym strona poda wszystkie twierdzenia i dowody istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, jak też ustosunkuje się do treści sprzeciwu od nakazu zapłaty – w terminie dwóch tygodni pod rygorem utraty prawa do powoływania twierdzeń i dowodów w dalszym toku postępowania.

(zarządzenie, k. 70)

W odpowiedzi na zobowiązanie w piśmie procesowym z 7 sierpnia 2020 r. pełnomocnik powoda podtrzymał w całości stanowisko wyrażone w pozwie podkreślając, że pozwana przed wniesieniem sprzeciwu od nakazu zapłaty nie kwestionowała faktu przekroczenia dopuszczalnej prędkości, składając zastrzeżenia wyłącznie do kosztów naprawy. W ocenie powoda permanentna jazda pozwanej z drastycznie przekroczoną prędkością pozostawała w bezpośrednim związku przyczynowo – skutkowym z wypadkiem.

(pismo procesowe powoda, k. 76-81)

W piśmie procesowym z 8 września 2021 r., stanowiącym odpowiedź na zobowiązanie do ustosunkowania się do treści opinii biegłego, powód powołał się na odmienną podstawę faktyczną żądania podnosząc, że pozwana naruszyła punkt 61e regulaminu udostępniając pojazd osobie trzeciej, co stanowi samodzielną podstawę jej odpowiedzialności. Nadto powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z nagrania rozmowy telefonicznej potwierdzającej powyższą okoliczność.

(pismo procesowe powoda, k. 180-181)

Na rozprawie w dniu 22 listopada 2021 r. pełnomocnik pozwanej podniósł, że powód jako podstawę faktyczną powództwa wskazał na przekroczenie prędkości i obecna zmiana tej podstawy jest niedopuszczalna.

(protokół rozprawy, k. 200-201)

2. Ustalenia faktyczne

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. świadczy usługi zorganizowanego udostępniania za opłatą pojazdów samochodowych (carsharing). W dniu 22 marca 2019 r. P. C. za pomocą mobilnej aplikacji T. dokonała rezerwacji i wynajęła pojazd marki R. (...) o nr rej. (...). Około godz. 3:00 w nocy na wysokości ronda im. J. K. (1) w G. od strony ulicy (...) doszło do wypadku drogowego z udziałem wypożyczonego pojazdu. Na miejsce zdarzenia nie były wzywane służby porządkowe.

(okoliczności bezsporne)

W czasie bezpośrednio poprzedzającym opisane zdarzenie pojazd poruszał się z prędkością poniżej 30 km/h i rozpędził się do prędkości nieco powyżej 30 km/h. Prędkość ta nie przekraczała prędkości dozwolonej w miejscu i czasie zdarzenia, która wynosiła 60 km/h, niemniej była zbliżona do prędkości granicznej na łuku drogi na tyle, że poruszanie się z nią mogło skutkować wprowadzeniem pojazdu w stan bocznego poślizgu i zjechanie z drogi, a w następstwie tego uderzeniem w słup latarni. Podczas jazdy samochodu w czasie jego użytkowania przez pozwaną doszło dwukrotnie do przekroczenia dozwolonej prędkości tj. podczas jazdy Al. (...) i ul. (...). Nie miało to jednak miejsca w chwilach bezpośrednio poprzedzających kolizję i pozostawało bez związku z nią.

(**dowody:** opinia biegłego sądowego R. S. – k. 164-169; raport trasy pojazdu – k. 82; wydruk (...) k. 30)

W wyniku kolizji w pojeździe uszkodzeniu uległy w szczególności: nakładka przedniego zderzaka, belka zderzaka po lewej stronie, wzmocnienie poprzeczne, chłodnica, pokrywa komory silnika, przednia lewa lampa główna oraz przedni lewy błotnik. Uszkodzenia obejmowały przede wszystkim elementy wyposażenia, nie dokonując odkształceń w konstrukcji pojazdu.

(**dowody** : dokumentacja fotograficzna – k. 38-41, opinia biegłego sądowego R. S. – k. 164-169; kalkulacja naprawy, k. 31-37)

Powód poniósł koszty naprawy pojazdu w kwocie 19.035,68 zł.

(**dowody:** faktura, k. 42; faktura z kosztorysem naprawy, k. 83-84)

Zgodnie z punktem 61 Regulaminu korzystania z usługi (...) nie ponosi odpowiedzialności za kradzież pojazdu jak i za uszkodzenie lub zniszczenie pojazdu na skutek wypadku lub kolizji. Brak odpowiedzialności użytkownika nie obejmuje przypadków:

- a. umyślnego uszkodzenia pojazdu,
- b. uszkodzenia pojazdu podczas prowadzenia w stanie po spożyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwym, po użyciu narkotyków lub środków psychotropowych lub bez ważnego i honorowanego w Polsce prawa jazdy,
- c. uszkodzenia lub zniszczenia pojazdu w razie przekroczenia dopuszczalnej prędkości o co najmniej 30 km/godz. lub też w razie dopuszczenia się innego rażącego naruszenia przepisów ruchu drogowego;
- d. zdarzeń w trakcie których kierowca zbiegł z miejsca zdarzenia,
- e. szkody powstałej gdy osobą kierującą nie był użytkownik, który dokonał rezerwacji pojazdu,
- f. uszkodzenia nie zgłoszonego Infolinii (...),
- g. uszkodzenia w zakresie którego użytkownik nie złożył dokumentów lub wyjaśnień zgodnie z pkt 59 regulaminu.

(**dowód:** Regulamin korzystania z usługi (...) – k. 17-29)

Pojazdy spółki są ubezpieczone w ramach ubezpieczenia autocasco. Ubezpieczenie obejmuje przypadki, w których użytkownik pojazdu stosuje się do regulaminu i nie ponosi odpowiedzialności za koszt naprawy pojazdu. Cena najmu pojazdu nie obejmuje ubezpieczenia użytkownika pojazdu.

(**dowód:** zeznania świadka K. B. - protokół elektroniczny, k. 159)

W korespondencji prowadzonej między stronami przed wszczęciem postępowania sądowego powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 19.035,68 zł, wskazując iż dochodzona kwota wynika z naruszenia przez pozwaną regulaminu powodowej spółki poprzez znaczne przekroczenie prędkości w czasie trwania najmu pojazdu.

(**dowód:** korespondencja, k. 43-47)

3. Ocena dowodów

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na złożonych do akt sprawy dokumentach, których wiarygodność nie była kwestionowana przez strony postępowania, jak też nie budziła wątpliwości Sądu.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły nadto zeznania świadka K. B., które uznać należało w całości za wiarygodne. Podkreślić należy przy tym, że Sąd dokonał oceny wiarygodności zeznań świadka wyłącznie w kontekście podstawy faktycznej powództwa określonej przez powoda w pozwie, tj. istnienia podstaw do obciążenia pozwanej kosztami naprawy pojazdu w oparciu o art. 61 lit. c regulaminu. Poza zakresem oceny Sądu leżały zaś kwestie związane z istnieniem innych podstaw regulaminowych, które mogły stanowić podstawę do obciążenia pozwanej kosztami naprawy. W szczególności dotyczy to oceny, czy w czasie najmu pojazd został udostępniony osobie trzeciej. Sąd oceniając zeznania świadka, miał przy tym na uwadze fakt, że świadek nie była bezpośrednio obecna przy zdarzeniach stanowiących podstawę powództwa, zaś wiedzę o sprawie czerpała wyłącznie z dokumentów, z którymi zapoznała się w ramach wykonywania czynności zawodowych w powodowej spółce.

W zakresie wymagającym wiadomości specjalnych Sąd dokonał ustaleń w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków drogowych R. S.. W ocenie Sądu opinia została sporządzona w sposób jasny, z zachowaniem standardów zawodowych oraz zgodnie z tezą dowodową. Wnioski biegłego uznać należało za kategorię, zrozumiałe i należycie umotywowane. Żadna ze stron nie zgłosiła też zastrzeżeń co do opinii.

Sąd pominął wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. K. (2). Z twierdzeń strony pozwanej wynikało, że świadek nie posiadał wiedzy o okolicznościach faktycznych sprawy, lecz został powołany na okoliczność stwierdzenia prędkości pojazdu oraz szacowanego kosztu jego naprawy, co stanowić mogło wyłącznie przedmiot dowodu z opinii biegłego.

Sąd pominął wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność celowych i uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, by pozwana co do zasady ponosiła odpowiedzialność za szkodę, zatem prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność jej wysokości pozostawało bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Jednocześnie pominięciu jako spóźniony na podstawie art. 205³ § 2 k.p.c. podlegał wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z nagrania zgłoszenia szkody z dnia 22 marca 2019 r. na okoliczność udostępnienia pojazdu przez pozwaną osobie trzeciej, spowodowania szkody w czasie gdy osobą kierującą nie był użytkownik który dokonał rezerwacji pojazdu, naruszenia regulaminu oraz zasadności obciążenia kosztami naprawy pojazdu z uwagi na szkodę powstałą w zakresie odpowiedzialności pozwanej. Wnioskowany dowód uznać należało także za bez znaczenia dla rozstrzygnięcia z uwagi na fakt, że podstawę faktyczną powództwa stanowiło naruszenie regulaminu poprzez przekroczenie dopuszczalnej prędkości, nie zaś poprzez użyczenie pojazdu osobie trzeciej.

4. **Kwestia odpowiedzialności pozwanej w związku ze szkodą powstałą w sytuacji, gdy kierowcą nie był użytkownik, który dokonał rezerwacji pojazdu (pkt 61 lit. e regulaminu)**

Zgodnie z art. 205³ § 2 k.p.c. przewodniczący może zobowiązać stronę, by w piśmie przygotowawczym podała wszystkie twierdzenia i dowody istotne dla rozstrzygnięcia sprawy pod rygorem utraty prawa do ich powoływania w toku dalszego postępowania. W takim przypadku twierdzenia i dowody zgłoszone z naruszeniem tego obowiązku podlegają pominięciu, chyba że strona uprawdopodobni, że ich powołanie w piśmie przygotowawczym nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynikała później.

Podkreślić należy, że w oparciu o powołany przepis dochodzi do utraty prawa powoływania nie tylko nowych dowodów, ale i twierdzeń. Jeżeli strona w wykonaniu zarządzenia przewidzianego w art. 205³ § 2 k.p.c. złoży pismo

przygotowawcze, ale powoda tylko część znanych jej, a mogących mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, twierdzeń i dowodów, traci prawo do powoływania pozostałych. Wskazany rygor powoduje przy tym, że nowych dowodów i twierdzeń nie można przytaczać nie tylko w kolejnych pismach przygotowawczych, ale także w innych pismach procesowych, jak również ustnie na posiedzeniu. Wprowadzając zasadę, że twierdzenia i dowody zgłoszone po terminie określonym w zarządzeniu zobowiązującym do złożenia pisma przygotowawczego podlegają pominięciu w dalszym toku postępowania wskazano jednocześnie na okoliczności pozwalające sądowi uwzględnić nowe twierdzenia i dowody, choćby zostały zgłoszone po terminie. Okoliczności te zostały przy tym ograniczone do sytuacji, gdy wcześniejsze powołanie twierdzeń i dowodów nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynikła później. W szczególności w obecnym stanie prawnym brak jest podstaw do dopuszczenia spóźnionego dowodu tylko z tego względu, gdy jego przeprowadzenie nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy (por. art. 207 § 6 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed 7 listopada 2019 r.).

Mając na względzie powyższe rozważania, za spóźnione uznać należało twierdzenia strony powodowej o ponoszeniu przez pozwaną odpowiedzialności za szkodę z uwagi na fakt jej spowodowania przez kierowcę, który nie dokonał rezerwacji pojazdu (pkt 61 lit. e regulaminu). Strona powodowa w wyraźny sposób, zarówno w pozwie, jak i w kolejnych pismach procesowych, podnosiła, że opiera swoje żądania na twierdzeniu, że pozwana dokonała uszkodzenia pojazdu w związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o 30 km/h. Podstawa faktyczna pozwu zakreślona przez stronę powodową nie pozostawiała w tej kwestii żadnych wątpliwości (powód wskazywał w pozwie m.in., że „pozwany spowodował wypadek”, „pozwany uszkodził pojazd przekraczając dopuszczalną prędkość” oraz „zgodnie z regulaminem pozwany obowiązany jest do pokrycia powstałej szkody na podstawie pkt 61 c regulaminu”). Tak określona podstawa faktyczna powództwa zakreśliła ramy postępowania, do których odniosła się pozwana w sprzeczności od nakazu zapłaty, składając m.in. wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków. Dopiero niekorzystny dla powoda przebieg postępowania dowodowego spowodował, że powód powołał się na inną podstawę odpowiedzialności, której uwzględnienie de facto skutkowałoby koniecznością prowadzenia procesu od początku.

Zdaniem Sądu brak było przy tym podstaw do uznania, by potrzeba powołania nowych twierdzeń i dowodów wynikła później, tj. na skutek przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka K. B., bądź też przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Wymienione środki dowodowe nie stanowiły źródła nowych informacji dla powoda o okolicznościach zdarzenia z 22 marca 2019 r. Powód w postępowaniu reprezentowany był przez fachowego pełnomocnika, zaś powoływany dowód z nagrania rozmowy telefonicznej, który przemawiał miał za odpowiedzialnością pozwanej na innej podstawie regulaminowej, był w posiadaniu powoda już od dnia zdarzenia. Nie istniały więc żadnego przeszkody ku temu, by oprócz powództwa na fakcie udostępnienia przez pozwaną pojazdu osobie trzeciej, ewentualnie by twierdzenia w tym przedmiocie podnieść w piśmie procesowym z dnia 7 sierpnia 2020 r. złożonym w odpowiedzi na zarządzenie wydane w trybie art. 205³ § 2 k.p.c. Niezależnie od tego wskazać należy, że od przesłuchania świadka do podniesienia przez powoda nowych twierdzeń i dowodów upłynął okres aż dziewięciu miesięcy, co również uzasadnia uznanie ich za spóźnione. Mając na względzie zawodowy charakter działalności prowadzonej przez powodową spółkę oraz korzystanie z usług fachowego pełnomocnika trudno uznać, by istniały jakiegokolwiek rzeczywiste przeszkody w powołaniu twierdzeń i dowodów we właściwym czasie.

Na marginesie zauważyć należy, że zgodnie z art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. pozew powinien zawierać wskazanie faktów, na których powód opiera swoje żądanie. Nowe twierdzenia powołane przez powoda stanowiły w istocie zmianę powództwa niedopuszczalną w postępowaniu uproszczonym na podstawie z art. 505⁽⁴⁾ § 1 k.p.c. Zmiana przedmiotowa powództwa jest czynnością procesową powoda, która może polegać na przekształceniu obu elementów powództwa (żądanie i podstawa faktyczna), bądź jednego z nich. Może ona przybrać postać zmiany ilościowej, polegającej na rozszerzeniu albo ograniczeniu pierwotnego żądania, bądź jakościowej prowadzącej do zmiany żądania lub przekształcenia podstawy faktycznej powództwa, określanego jako wymiana przytoczeń (wyrok SA w Warszawie z 19 marca 2019 r., I ACa 2461/15, LEX nr 2679657). W doktrynie podnosi się przy tym, że zakaz przedmiotowej zmiany powództwa w postępowaniu uproszczonym jest zakazem bezwzględny, co oznacza, że dotyczy zarówno zmiany żądania, jak i zmiany podstawy faktycznej żądania zgłoszonego w pozwie. W konsekwencji należy też przyjąć,

że czynność procesowa powoda zmierzająca do przedmiotowej zmiany powództwa jest bezskuteczna nawet wtedy, gdy nowe żądanie nadaje się również do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym (por. Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego pod red. (...), Tom III, Postępowanie rozpoznawcze, Wydanie V, 2016 rok, Wydawnictwo Wolters Kluwer, teza 2 do art. 505⁽⁴⁾). Sąd nie znalazł przy tym podstaw do pominięcia przepisów o postępowaniu uproszczonym na podstawie art. 505⁽¹⁾ § 1 k.p.c. tylko z tego powodu, że powód z uwagi na własną niestaranność nie podniósł w pozwie wszystkich okoliczności faktycznych, które w jego ocenie mogły uzasadniać dochodzone roszczenie.

5. Ocena prawna

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie bezspornym było, że strony łączyła umowa najmu samochodu, który został następnie uszkodzony w wyniku kolizji. Spór między stronami dotyczył zasady odpowiedzialności pozwanej oraz wysokości dochodzonego roszczenia. Istota sporu sprowadzała się zatem do ustalenia czy pozwana jest zobowiązana do naprawienia szkody powstałej w pojeździe będącym przedmiotem zawartej pomiędzy stronami umowy najmu.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. W myśl art. 662 § 1 i § 3 k.c. wynajmujący powinien wydać najemcy rzecz w stanie przydatnym do umówionego użytku i utrzymywać ją w takim stanie przez czas trwania najmu. Jeżeli rzecz najęta uległa zniszczeniu z powodu okoliczności, za które wynajmujący odpowiedzialności nie ponosi, wynajmujący nie ma obowiązku przywrócenia stanu poprzedniego. Zgodnie z treścią art. 675 § 1 k.c. po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym; jednakże nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania.

Powołane przepisy mają charakter dyspozytywny, zaś strony mogą samodzielnie, w ramach swobody umów, dokonać modyfikacji zasad odpowiedzialności za zniszczenie bądź uszkodzenie przedmiotu najmu, co też miało w oparciu o „Regulamin korzystania z usługi (...)” obowiązujący w powodowej spółce i stanowiący element stosunku prawnego łączącego strony. Zgodnie z punktem 61 lit. c regulaminu, stanowiącym podstawę roszczeń powoda, użytkownik ponosił odpowiedzialność za uszkodzenia pojazdu w razie przekroczenia dopuszczalnej prędkości o co najmniej 30 km/h lub też w razie dopuszczenia się innego rażącego naruszenia przepisów ruchu drogowego. Analiza powołanego postawienia umownego nie budziła przy tym wątpliwości Sądu, że przekroczenie dopuszczalnej prędkości lub dopuszczenie się naruszenia przepisów ruchu drogowego musiało pozostawać w związku ze zdarzeniem powodującym szkodę.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Wobec tego w niniejszym postępowaniu na powodzie ciążył obowiązek wykazania faktów uzasadniających zastosowanie punktu 61 lit. c regulaminu, tj. spowodowania wypadku przy przekroczeniu prędkości o co najmniej 30 km/h lub z rażącym naruszeniem przepisów ruchu drogowego, co uzasadniałoby przyjęcie odpowiedzialności pozwanej za powstałą szkodę. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że okoliczności takie nie miały miejsca. Zgodnie z opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, której wnioski Sąd w pełni podzielił, w czasie bezpośrednio poprzedzającym kolizję pojazd rozpędził się do prędkości nieco powyżej 30 km/h. Prędkość ta nie przekraczała prędkości dozwolonej w miejscu i czasie zdarzenia, która wynosiła 60 km/h, niemniej była zbliżona do prędkości granicznej na łuku drogi na tyle, że poruszanie się z nią mogło skutkować wprowadzeniem pojazdu w stan bocznego poślizgu i zjechanie z drogi, a w następstwie tego uderzeniem w słup latarni. O ile więc można przyjąć, chociażby w oparciu o zapisy prędkości pojazdu, że osoba kierująca pojazdem kilkakrotnie naruszyła obowiązujące ograniczenia prędkości, tak w czasie bezpośrednio poprzedzającym zdarzenie prędkość pojazdu nie wynosiła 90 km/h (tj. 30 km/h więcej niż prędkość dopuszczalna), jak też brak było też podstaw do uznania, by wypadek spowodowany był rażącym naruszeniem przepisów ruchu drogowego. Powyższe okoliczności skłoniły Sąd do uznania powództwa za bezzasadne i jego oddalenia w całości.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Mając na względzie, iż powód przegrał sprawę w całości, Sąd zasądził na rzecz pozwanej koszty procesu w kwocie 3.829,44 zł na które składały się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł (§ 2 pkt 5 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 212,44 zł. O odsetkach od kosztów procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Na podstawie art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku na rzecz pozwanej kwotę 787,56 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego.

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

3) (...)

G., (...)